

okraji porostu a sledovali okolí krmelce. Pod klasickou stříškou bylo nastrkané seno, vedle byla nějaká dřevěná krabice se sněhovou koulí a všude kolem masivního korýtka ze dřeva rozžvýkané zbytky čehosi.

„Vypadá to, že si pošmákli,“ zašeptal Šíma.

Bára pochopila, že v korýtku byly žaludy a zbytky kolem jsou rozkousané slupky. Naklonila se co nejblíže ke klukům: „Na co je tam ta bedna se sněhovou koulí?“

Petr se pousmál: „To je sůl, kterou zvířata olizují, protože jim pomáhá udržet v těle vodu.“

Čekali ještě asi deset minut, ale žádné zvíře se neukázalo. Pomalu a v tichosti se vzdálili a pak vyrazili normálním tempem k zastávce vlaku.

Byli na cestě asi čtvrt hodiny, když se tentokrát zastavila Bára. Měla pocit, že něco zaslechla. Kluci se zastavili také a Petr se začal

